



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 87/2020
30.11.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Добриле Страјина и Слађане Накић Момировић, чланова већа, са саветником Драгицом Вранић, као записничарем, одлучујући о захтеву АА из Републике, чији је пуномоћник Драган Псодоров, адвокат из ...,, за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда 6 У 12640/16 од 27.11.2019. године, са противном странком Министарством финансија – Пореском управом – Централа, у предмету рефакције пореза на додату вредност, у нејавној седници већа одржаној дана 30.11.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **УВАЖАВА** и **ПРЕИНАЧУЈЕ** пресуда Управног суда 6 У 12640/16 од 27.11.2019. године, тако што се уважава тужба АА из Републике ..., поништава решење Министарства финансија – Пореске управе – Централа број ...-...-...-.../...од 08.07.2016. године и предмет враћа Министарству финансија – Пореској управи – Централа на поновно одлучивање.

Образложење

Побијаном пресудом Управног суда 6 У 12640/16 од 27.11.2019. године одбијена је тужба подносиоца захтева поднета против решења Министарства финансија – Пореске управе – Централа број ...-...-...-.../... од 08.07.2016. године, којим је одбијен као неоснован захтев тужиоца за рефакцију пореза на додату вредност у износу од 4.102.064,05 динара.

У захтеву за преиспитивање побијане пресуде поднетом због повреде закона и повреде правила поступка која би могла бити од утицаја на решење ствари, подносилац понавља наводе тужбе да тужена пореска управа у конкретном случају није применила начело фактитетизма из члана 9. Закона о пореском поступку и пореској администрацији јер није посматрала одвојено две трансакције: - услугу коју овлашћени сервисер врши имаоцу гаранције у оквиру гарантног рока без накнаде (која не представља опорезиви промет у смислу члана 6. став 1. тачка 2) Закона о порезу на додату вредност) и – услугу коју овлашћени сервисер затим наплаћује од главног гаранта – произвођача добара (која представља опорезиви промет те за који странка, стога, има право на рефакцију). Наводи да је предмет предметног захтева за рефакцију ПДВ за 2013. годину, о коме је одлучено оспореним решењем туженог, управо услуга коју је овлашћени сервисер ББ као дистрибутер односно сервисер возила ... у Србији) наплатио од главног гаранта – произвођача возила (подносиоца захтева - АА из

Републике ...) за извршене сервисне услуге возила купцима у гарантном року. Указује да је и Министарство финансија дало мишљења од 11.01.2015. године и од 24.12.2007. године, из којих произлази да се ПДВ обрачунава и плаћа у складу са законом за услугу коју генерални дистрибутер односно сервисер наплаћује од главног гаранта – произвођача за замену делова у гарантном року извршену имаоцу гаранције. Поред тога истиче да је пореска управа за 2015. годину подносиоцу захтева одобрила рефакцију ПДВ за потпуно исти вид услуга које је ББ (као дистрибутер) фактурисао подносиоцу захтева (страном лицу АА из Републике ...) о чему је као доказ Управном суду поднео решење туженог број: ---/---/---/---/---. Предложио је да суд захтев уважи и побијану пресуду преиначи или укине.

Противна странка у одговору на захтев предлаже да суд захтев одбије.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, а у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао да је захтев основан.

Према разлозима образложења побијане пресуде, правилно је поступио тужени орган када је оспореним решењем одбио, као неоснован, захтев тужиоца за рефакцију пореза на додату вредност, с обзиром да је у поступку код туженог органа, без повреда правила поступка, правилно и потпуно утврђено чињенично стање, па је правилно примењено и материјално право када је одлучено као у диспозитиву оспореног решења. Ово стога што је одредбама чл. 4. и 5. Закона о порезу на додату вредност ("Службени гласник РС", бр. 84/04...83/15) прописано шта се сматра прометом добара и услуга у смислу тог закона, док се, према члану 6. став 1. тачка 2. закона, сматра да промет добара и услуга, у смислу овог закона, није извршен код замене добара у гарантном року. Стога је, по оцени суда, правилно закључио тужени орган да се у односу на предметне рачуне не може применити одредба члана 53. Закона о порезу на додату вредност, према коме се рефакција ПДВ врши страном обвезнику за промет покретних добара и пружене услуге у Републици Србији, као ни одредба члана 4. Правилника о поступку остваривања права на повраћај ПДВ и начину и поступку рефакције и рефундације ПДВ ("Службени гласник РС". бр. 107/04...66/14), према којој лица из члана 53. Закона, остварују право на рефакцију, у складу са законом, на основу захтева и под прописаним условима (ст. 1. и 2), из ког разлога је захтев правилно одбијен. Управни суд је ценио наводе истакнуте у тужби да се у конкретном случају ради о сервисним услугама пруженим од стране ББ што се види из приложених рачуна, те да у изјави коју је ББ дао Пореској управи стоји да су ти рачуни издати на основу сервисних услуга у гарантном року, па је нашао да су ти наводи неосновани и без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења. Ово због тога што тужилац, као корисник претходног пореза, на коме је терет доказивања учињене услуге промета као основа остваривања тог бенефита, није пружио релевантне доказе да се не ради о замени добара у гарантном року, а осим тога, сама услуга сервисирања – интервенције у гарантном року не сматра се извршеним прометом у смислу одредбе члана 6. Закона о порезу на додату вредност, због чега нису били испуњени услови за рефакцију ПДВ из члана 53. наведеног закона.

Оцењујући законитост побијане пресуде, Врховни касациони суд налази да се основано у захтеву за преиспитивање побијане пресуде указује да су побијаном

пресудом повређена правила поступка која су од утицаја на решење управне ствари и да је повређен закон на штету подносиоца захтева.

Предмет опорезивања порезом на додату вредност уређен је одредбама чл. 3. и 4. Закона о порезу на додату вредност ("Службени гласник РС", бр. 84/04...83/15). Према одредби члана 6. став 1. тачка 2) наведеног закона, промет добара и услуга, у смислу овог закона, није извршен код замене добара у гарантном року.

Одредбом члана 53. став 1. Закона о порезу на додату вредност прописано је да ће се рефакција ПДВ извршити страном обвезнику, на његов захтев, за промет покретних добара и пружене услуге у Републици, под условима да: 1) је ПДВ за промет добара и услуга исказан у рачуну, у складу са овим законом, и да је рачун плаћен; 2) је износ ПДВ за који подноси захтев за рефакцију ПДВ већи од 200 ЕУР у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије; 3) су испуњени услови под којима би обвезник ПДВ могао остварити право на одбитак претходног пореза за та добра и услуге у складу са овим законом; 4) не врши промет добара и услуга у Републици, односно да пружа само услуге превоза добара које су у складу са чланом 24. став 1. тач. 1), 5) и 8) овог закона ослобођене пореза или врши само превоз путника који у складу са чланом 49. став 7. овог закона подлеже појединачном опорезивању превоза. Према ставу 2. истог члана рефакција ПДВ у случајевима из става 1. овог члана врши се под условом узајамности.

Одредбом члана 4. Правилника о поступку остваривања права на повраћај ПДВ и начину и поступку рефакције и рефундације ПДВ ("Службени гласник РС", бр. 107/04... 66/14) прописано је да лица из члана 53. Закона, остварују право на рефакцију, у складу са Законом, на основу захтева и под прописаним условима (ст. 1. и 2).

Из образложења побијане пресуде и оспореног решења произлази да је оспореним решењем одлучено о захтеву страног обвезника АА из Републике ... за рефакцију ПДВ по рачунима у вези са услугама поправке возила односно сервисним услугама купцима возила као имаоцима гаранције, које услуге је извршио ББ. као овлашћени дистрибутер односно сервисер АА из Републике у Републици Србији. С обзиром на то, ради правилне примене цитираних прописа, потребно је, како правилно подносилац захтева за преиспитивање побијане пресуде у тужби и захтеву указје, направити разлику између две врсте трансакција и то: 1) услуге замене добара коју овлашћени дистрибутер односно сервисер страног произвођача добара врши имаоцу гаранције у оквиру гарантног рока без накнаде и 2) услуге коју овлашћени дистрибутер односно сервисер наплаћује од страног произвођача добара (као главног гаранта) за извршену замену добара имаоцу гаранције у оквиру гарантног рока. Ово стога што се за прву услугу на основу члана 6. став 1. тачка 2) Закона о порезу на додату вредност не обрачунава и не плаћа ПДВ, док се за другу тај порез обрачунава и плаћа.

Имајући у виду наредено, у конкретном случају било је потребно утврдити о којој врсти услуге је реч и да ли је, уколико се ради о другој услузи, ПДВ исказан у рачунима и плаћен, односно да ли је ББ фактурисао услуге сервисирања и замене добара у гарантном року компанији АА увећане за износ обрачунатог ПДВ-а, те да ли су испуњени сви услови за рефакцију ПДВ прописани одредбом члана 53. Закона о порезу на додату вредност и члана 4. Правилника о поступку остваривања права на повраћај ПДВ и начину и поступку рефакције и рефундације ПДВ.

Како је у побијаној пресуди и оспореном решењу наведено изостало, разлози образложења побијане пресуде и решења туженог органа се не могу прихватити као правилни и на закону засновани, па је Врховни касациони суд одлучио као у диспозитиву на основу одредбе члана 55. став 2. Закона о управним споровима и предмет вратио управном органу, који је дужан да расправи питања на која му је указано овом пресудом.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

дана 30.11.2020. године, Узп 87/2020

Записничар,
Драгица Вранић,с.р.

Председник већа – судија,
Катарина Манојловић Андрић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић